

— Не, не! — възрази той. И за да се покаже, че нѣма нищо, взе китарата и дръпна нѣколко пѣти струнитѣ.

Мелодията го увлече и той изкара цѣлата пѣсенъ на своята любима.

Тя се вслуша въ мелодията, безъ да вдигне глава, пазейки се да не забележи сълзитѣ на очитѣ ѝ.

Той дрънкаше струнитѣ и често вадѣше кърпичка, да бърше избилъ го потъ по чело.

— Азъ бихъ казала, — се обади тя, когато той спрѣ и почна да брише наново рукналъ потъ по бледо чело, — да не отивашъ на работа днесъ,

Той скочи съ пресилена бодростъ, да ѝ покаже, че не му е нищо. Подаде ѝ бърже ржка за сбогомъ и добави: — не, не — добре съмъ. Може би една малка настинка. Дребни работи сж тѣ.

Ржкува се и излѣзе

Останала самичка тя дълго гледа подире му.

Боеше се за него. Отъ нѣколко дни въ този горещъ край, макаръ и презъ мартъ, се бѣ появило нѣкаква си треска. Каква бѣше тая треска, лѣкаритѣ не можаха да разбератъ. Знаеше се едно, че само за нѣколко дни въ околността, се издигнаха много гробове. Силно върлуваше болестъта между трудящитѣ се; а мажду работницитѣ по шосето, на които надзирателъ бѣше Стойко Габара, всѣки день погребваха по нѣколцина.

Това я плашеше и тя се замисли, какво да се стори, за да напуснатъ това заражено мѣсто.

Дълго мисли и реши да иде при лѣкаря, да му изложи причинитѣ и да моли връщане въ Скутари...

Погледна часовника и намисли: първо да иде при Инсаровъ, да го нагледа и на връщане да се отбие при лѣкаря.

Вънъ бѣше задуха.

Погорѣлата земя, съ ниски плешави хълмове, се